

พุทธนวัตกรรมการพัฒนาระเบียบวินัยของเยาวชนไทย Buddhism Innovation in the Development of Thai Youth's Discipline

สามารถ บุญรัตน์
Samart Boonrat

บทคัดย่อ

การวิเคราะห์พุทธนวัตกรรมที่มีผลต่อการพัฒนาระเบียบวินัยของเยาวชนไทย จากการศึกษาพบว่า สถานการณ์ของเยาวชนไทย มีผลเชิงลบต่อการพัฒนาประเทศ เพราะเยาวชนไทยในปัจจุบันมิได้ให้ความสนใจต่อประเด็นเรื่องระเบียบวินัยมากนัก ในขณะที่เดียวกัน พระพุทธศาสนามีนวัตกรรมที่สำคัญในการพัฒนาความมีระเบียบวินัยของเยาวชนด้วยการมุ่งเน้นคำสอนที่เกี่ยวกับหลักเบญจศีล หรือ ศีลธรรม เรื่องอบายมุข เรื่องมัจฉาณิชา เรื่องการงดเว้นจากอกติ โดยแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การวางระบบความสัมพันธ์ ระหว่างสถาบันครอบครัวกับสถาบันพระพุทธศาสนาโดยเฉพาะการถือปฏิบัติตามธรรมเนียมที่กำหนดไว้ชุมชน ขั้นที่ 2 การเตรียมการ วางรากฐานสำหรับองค์ความรู้ด้านระเบียบวินัยซึ่งเป็นหน้าที่ของครอบครัวที่จะส่งเสริมให้สถาบันทางพระพุทธศาสนาทำหน้าที่ในการ ฝึกฝนอบรม ชัดเกล้าให้มีความรู้ว่าจะอะไรควร อะไรไม่ควร อะไรดี อะไรไม่ดี เป็นต้น ขั้นที่ 3 การป้องกันการละเมิดระเบียบวินัยที่จะต้อง เสริมสร้างบทบาททางสังคมแก่พระสงฆ์ในการตักเตือน ชี้นำ ชี้นำผลของการละเมิดระเบียบวินัย ขั้นที่ 4 การปลูกฝังระเบียบวินัยให้กับ เยาวชนไทย โดยเริ่มจากครอบครัวเป็นหลักใหญ่ที่สามารถปลูกฝังจากจุดเล็กอย่างต่อเนื่องจนสามารถเป็นนิสัยประจำตัวได้ในอนาคต และ ขั้นที่ 5 การรักษาระเบียบวินัยให้กับเยาวชนไทยที่ทุกภาคส่วนจะต้องเข้าใจบริบทเยาวชน ทั้งที่มีระเบียบวินัยและผู้ที่ไม่มีระเบียบวินัย ซึ่งจะต้องใช้คำสอนทางพระพุทธศาสนาปรับแต่งพฤติกรรมในทางที่ดีผ่านการออกแบบกิจกรรมทางพระพุทธศาสนาให้มากขึ้น เพราะฉะนั้น การพัฒนาระเบียบวินัยเยาวชนอาจจะธรรมเนียมที่จะต้องถือปฏิบัติกันในกลุ่มชุมชนนั้นๆ ผ่านการวางระบบความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว กับสถาบันทางพระพุทธศาสนา เช่น การกำหนดอายุครบวชสามเณร เป็นต้น อีกทั้งการพัฒนาศักยภาพของพ่อแม่เมื่อใหม่ในการดูแล เยาวชนให้สามารถปฏิบัติตามกรอบระเบียบวินัยที่ดี เยาวชนจึงจะสามารถปรับแต่งชีวิตให้สอดคล้องกับข้อกำหนดทางคำสอนของ พระพุทธศาสนา

คำสำคัญ : พุทธนวัตกรรม ; การพัฒนาระเบียบวินัย ; เยาวชนไทย

ABSTRACT

According to the investigation to analyze Buddhism innovations that affect the development of discipline of Thai youth, it was found that the situation of Thai youth had a negative effect on the development of the country. This is because the Thai youth of today do not pay much attention to the issue of discipline. At the same time, Buddhism has an important innovation in development of youth's discipline by focusing on teachings about the five precepts or morals about all vices, trades that should be avoided by laymen, biases that should be abstained. The Buddhism innovation for developing the youth's discipline can be divided into 5 steps. Step 1 - laying the relationship system between the family institutions and the Buddhism institution, especially by following the traditional practice defined in the community. Step 2 - preparing the foundation for discipline knowledge, which is the duty of families to encourage the Buddhism institution to practice the training of purifying the youth with knowledge of what should be done or not done or what is good or not good. Step 3 - strengthening the social role of monks in preventing disciplinary offence by warnings, giving directions, and guiding the effects of offence. Step 4 - cultivating discipline for Thai youth by mainly starting from the small points in the family until it becomes a habit in the future. Step 5 - maintaining discipline in Thai youth through the increase of designing Buddhism activities based on Buddhism teachings, which requires all sectors to understand the contexts of the youth, both disciplined and undisciplined ones before any adjustment of their behaviors in a better way is made. Therefore, the development of the youth's discipline may be customary in the community through the system of relationship between the families and the Buddhism institution, such as the age limit for the ordination of novices, etc. In addition, the potential of novice parents to care for the youth for following the good discipline needs to be developed in order that the youth will be able to adjust their lives to conform to the doctrines of Buddhism.

Keywords : Buddhism Innovation ; Discipline Development ; Thai Youth

บทนำ

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่มีความต้องการ อาศัยรวมกลุ่มกัน มีการพึ่งพาอาศัย การช่วยเหลือ และตอบสนองต่อความต้องการตนเอง เมื่อมนุษย์อาศัยอยู่รวมกันมากๆ ซึ่งเรียกว่า สังคม เมื่อรวมตัวกันมากขึ้นจะทำให้เกิดปัญหาตามมาจนสร้างผลกระทบต่อการดำรงชีวิต เช่น การทะเลาะวิวาท การชกมวย ทรัพย์สิน การผิดลูกเมียผู้อื่น อาชญากรรม อบายมุข การเที่ยวกลางคืน เป็นต้น การกระทำเหล่านี้ย่อมส่งผลกระทบต่อละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้อื่นและทำให้เกิดความเดือดร้อน สังคมจึงต้องสร้างกฎ กติกา ขนบธรรมเนียม จารีต และกฎหมายร่วมกัน ที่จะดำรงชีวิตภายใต้การปฏิบัติตามสิ่งที่สังคมกำหนดไว้เพื่อความสงบสุขของสังคมสืบไป แต่กระนั้นการที่มนุษย์สร้างสิ่งเหล่านั้นขึ้นมาย่อมต้องมอบหมายให้สถาบันครอบครัว หรือสถาบันอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมีความรับผิดชอบในการถ่ายทอดและสร้างกระบวนการเรียนรู้ให้กับสมาชิกที่เกิดมา ในภายหลังจึงเป็นนวัตกรรมที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการรักษาสิ่งที่ต้องห้ามและปฏิบัติตามสิ่งที่สังคมกำหนด เพราะฉะนั้น จุดเล็กๆ

ที่บ่งบอกถึงสังคมจะเจริญก้าวหน้าหรือเป็นปัญหา ก็เพราะรอยร้าวในการเชื่อมต่อกันที่รับผิดชอบจากรุ่นสู่รุ่นว่ามีประสิทธิภาพเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับกระบวนการถ่ายทอดอย่างมีประสิทธิภาพของผู้ใหญ่ในสังคมนั้นๆ หากมีรูปแบบและกระบวนการถ่ายทอดและการขัดเกลาทางครอบครัวที่ชัดเจนก็จะสามารถทำให้เยาวชนเกิดการเรียนรู้และปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้องจึงจะสามารถรักษาความสงบภายในสังคมนั้นได้ต่อไป แต่หากนวัตกรรมทางกระบวนการดังกล่าวมีจุดบกพร่องขึ้นมาก็จะทำให้สังคมเกิดปัญหาจนกลายเป็นเยาวชนที่ไร้คุณภาพหรือไม่มีคุณสมบัติของความเป็นพลเมืองที่ดีในประเทศชาตินั้นๆ

ความไร้คุณภาพหรือปัญหาของเยาวชนไทยในสังคมปัจจุบันแม้ว่าจะไม่ทั้งหมดก็ตามแต่นั้นก็คืออนาคต ที่สังคมจะต้องเผชิญอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น การติดเกมคอมพิวเตอร์ การเล่นเกม การพนัน การติดยาเสพติด ยาเสพติดของมีนเมาต่างๆ อบายมุข การทะเลาะวิวาท การรักความสบายอย่างมาก การแสวงหาเงินในทางที่ผิด และความไร้ระเบียบวินัย เป็นต้น ซึ่งผลการวิจัยเกี่ยวกับเยาวชนพบว่า มีสาเหตุและปัจจัยมาจากการอบรมเลี้ยงดูและ

สัมพันธ์ภาพในครอบครัว รวมทั้งการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปิดรับสื่อในยุคปัจจุบัน (ปิยธิดา ศรีจินดา, 2556) จนทำให้คณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) และรัฐบาลเห็นความสำคัญของการสร้างพฤติกรรมและค่านิยมของเยาวชนไทย โดยกำหนดนโยบายสร้างประเทศให้เข้มแข็ง โดยมุ่งสร้างเสริมทรัพยากรบุคคลในชาติให้มีคุณลักษณะที่ต้องการบนรากฐานของการปลูกฝังค่านิยม และปลูกจิตสำนึกให้เกิดความตระหนักต่อค่านิยมหลักของคนไทย 12 ประการ (กลุ่มพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสงขลา, 2558) ที่สอดคล้องกับหลักพุทธธรรม

สถาบันพระพุทธศาสนาได้ให้ความสำคัญ ต่อการสร้างระเบียบวินัยโดยเฉพาะศาสนทายาท ที่เรียกว่า พุทธบริษัทให้ช่วยกันสืบทอดและปฏิบัติตามพระธรรมวินัยเพราะเป็นสิ่งเดียวที่จะนำไปสู่เป้าหมายได้อย่างแท้จริง ต้องผ่านการฝึกฝนอบรมและพัฒนาตามหลักวินัย เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะนำไปสู่พุทธวัตรกรรมที่ประสบผลสำเร็จเพื่อให้เกิดความสงบสุขตามความคาดหวังของประเทศไทยที่เรียกว่า พุทธวัตรกรรม พร้อมกับน้อมนำกระแสแห่งจิตสำนึกรักสังคมและรักชาติในความเป็นมนุษย์ผู้ร่วมกันเกิดแก่ เจ็บ และตายเหมือนๆ กันจนกลายเป็นเยาวชนหรือพลเมืองที่มีคุณภาพเพื่อเตรียมความพร้อมในการพัฒนาความเป็นชาติที่เจริญตามนานาอารยะต่อไป

ระเบียบวินัยของเยาวชนไทย

การพัฒนาระเบียบวินัยของคนในชาติเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน เป็นวัยที่ควรตระหนักถึงคุณค่าในความเป็นชาติของตนเองให้มาก แต่กระนั้นการพัฒนาเด็กและเยาวชนในประเทศไทย มีจุดบกพร่องอยู่มากมายที่ไม่สามารถจะทำให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยหรืออยู่ในการควบคุมดูแลของสังคมได้ ทำให้เด็กและเยาวชนในปัจจุบันได้แสดงออกที่แตกต่างไปจากความเป็นความคาดหวัง ซึ่งอาจจะมาจากหลายปัจจัย ได้แก่ ครอบครัว พ่อแม่ไม่มีเวลาอบรมสั่งสอน เพราะต้องประกอบอาชีพ ทำให้เด็กและเยาวชนขาดสำนึกในการกระทำความผิด เด็กและเยาวชนขาดความยับยั้ง ชั่งใจ และอยากมีอยากได้เกินความพอดีของตนเอง กลุ่มเพื่อน การเลือกคบเพื่อนและชักนำไปในทางที่เสื่อมเสีย และการศึกษา เด็กและเยาวชนไม่ได้รับการศึกษาทำให้ขาดความรู้และใช้เวลาว่างที่ไม่เกิดประโยชน์นำไปสู่การมั่วสุม (นพวัลย์ คงคาลิหมิน และคณะ, 2559) ในจำนวนคดีเด็กและเยาวชน ซึ่งถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ จำนวนทั้งหมด 34,276 คดี เมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศ พบว่า เป็นคดีที่ผู้กระทำความผิดเป็นเพศชาย สูงกว่า เพศหญิง คือ มีจำนวน 31,684 คดี คิดเป็น

ร้อยละ 92.44 ของคดีทั้งหมด และเป็นเพศหญิง จำนวน 2,592 คดี ซึ่งคิดเป็นเพียงร้อยละ 7.56 ของคดีทั้งหมด (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2556) เพราะฉะนั้นสิ่งที่สังคมไทยจะต้องเร่งปรับแก้และพัฒนาเด็กเยาวชนคือ ภาครัฐควรที่หันมาสนใจให้พฤติกรรมที่ไม่ดีให้กลับกลายเป็นพฤติกรรมที่ช่วยเหลือสังคมให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งที่ผ่านมาภาครัฐค่อนข้างมีนโยบายที่ไม่เข้าใจพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนมากนักเสมือนที่พ่อแม่เลี้ยงดูลูกด้วยเงิน ไม่เข้าใจลูกว่าต้องการอะไร และไม่สนใจความคิดของลูกว่าชอบหรือไม่ชอบอย่างไร ย่อมทำให้ลูกเสียผู้เสียคนได้ง่าย เมื่อรัฐเลี้ยงดูสมาชิกสังคมในลักษณะดังกล่าวย่อมทำให้เด็กและเยาวชนเกิดการดื้อเจี๊ยบหรือบางส่วนกลายเป็นเด็กสร้างปัญหาให้กับสังคม ดังนั้นเมื่อปัญหาของเด็กและเยาวชนมีมาก คณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) และรัฐบาลเห็นความสำคัญต่อการสร้างพฤติกรรมและค่านิยมของเยาวชนไทยโดยกำหนดนโยบายสร้างประเทศให้เข้มแข็งโดยพัฒนาคุณลักษณะตามค่านิยมของคนไทย 12 ประการ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู, 2558) ได้แก่ 1. มีความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ 2. ซื่อสัตย์ เสียสละ อดทน 3. กตัญญูต่อพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูบาอาจารย์ 4. ใฝ่หาความรู้ หมั่นศึกษาเล่าเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม 5. รักชาติวัฒนธรรมประเพณีไทย 6. มีศีลธรรม รักษาความสัตย์ 7. เข้าใจเรียนรู้การเป็นประชาธิปไตย 8. มีระเบียบ วินัย เคารพกฎหมาย ผู้น้อยรู้จักการเคารพผู้ใหญ่ 9. มีสติรู้ตัว รู้คิด รู้ทำ 10. รู้จักดำรงตนอยู่โดยใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 11. มีความเข้มแข็งทั้งร่างกายและจิตใจ ไม่ยอมแพ้ต่ออำนาจฝ่ายต่ำ 12. คำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตัว

กล่าวได้ว่า ค่านิยมทั้ง 12 ประการเป็นเป้าหมายให้เยาวชนเกิดการประพฤติปฏิบัติตามค่านิยมที่สอดคล้องกับประเพณี วัฒนธรรมของคนในชาติที่พยายามใช้กระบวนการขัดเกลาทางสังคมผ่านระเบียบวินัย กฎหมาย และข้อบังคับต่างๆ ให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยมากที่สุด แต่กระนั้นการสร้างหรือการพัฒนาระเบียบวินัยของเยาวชนมิใช่จะเกิดขึ้นได้ในระยะเวลาอันสั้น จำเป็นจะต้องศึกษากระแสทางสังคมโดยเฉพาะสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเพื่อให้สอดคล้องกับการรับรู้ด้านเทคโนโลยีที่ไม่ปิดกั้นความคิดและจินตนาการของเยาวชนรุ่นใหม่ เพราะฉะนั้นการพัฒนาระเบียบวินัยของเยาวชนยังมีปัจจัยอีกมากมายที่จำต้องให้ตระหนักและให้ความสำคัญอย่างมาก รวมทั้งปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่เข้ามาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของครอบครัว ยุคใหม่ ให้สามารถกระทำหน้าที่ในการอบรมบ่มเพาะลูกหลานให้เกิดการเคารพระเบียบวินัย กฎหมายบ้านเมืองตามไปด้วยผ่านระบบการศึกษาและขนบธรรมเนียมประเพณีในท้องถิ่นนั้นอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับบริบททางสังคม

หลักพุทธธรรมสำหรับการพัฒนาระเบียบวินัย

พระพุทธศาสนามีหลักธรรมที่สามารถนำมาพัฒนาระเบียบวินัยให้กับเยาวชนมากมายแต่กระนั้นการเข้าใจบริบทของสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างสถาบันหลักกับบทบาทหน้าที่ในการปลูกฝังอบรมเลี้ยงดูบุตร ในฐานะสถาบันแรกของมนุษย์นั้นก็คือ ครอบครัว ที่ได้ผลิตสมาชิกทางสังคมที่สัมพันธ์กับสถาบันอื่นๆ เช่น สถาบันการศึกษา สถาบันสงฆ์ สถาบันชุมชน เป็นต้น แม้ว่าครอบครัวจะไร้คุณภาพในการเลี้ยงดูบุตรหลานก็จะมีสถาบันอื่นที่สามารถทำหน้าที่ได้ แต่กระนั้นหากมองในเชิงความเป็นจริงกลับทำให้เห็นว่า สถาบันเหล่านั้นต่างก็ได้รับผลกระทบไม่แตกต่างกันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่รวดเร็วอย่างมาก ทำให้สถาบันทางพระพุทธศาสนาต้องกลับมาทบทวนบทบาทของตนเองอีกครั้งเพื่อการสร้างเยาวชนที่มีคุณภาพผ่านนวัตกรรมทางคำสอนของพระพุทธองค์ที่สามารถกลมกลืนอุปนิสัยให้เยาวชนเป็นคนดี เป็นคนที่ประเทศชาติต้องการ และเป็นสมาชิกของสังคมที่มีคุณภาพได้อย่างแท้จริง หลักคำสอนทางพระพุทธศาสนาที่กล่าวถึงระเบียบวินัย มีดังนี้

1. หลักเบญจศีล เป็นจุดควบคุมความประพฤติของมนุษย์ได้ในระดับสังคมทั่วไปประกอบด้วย 5 ประการ (มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539) ได้แก่ การงดเว้นจากการฆ่า การงดเว้นจากการการชกมวย การงดเว้นจากการประพฤติดิในกาม การงดเว้นจากการพูดไม่จริง และการงดเว้นจากการดื่มเสพของมีนเมาให้โทษ ดังนั้น การนำหลักเบญจศีลมาช่วยในการหล่อหลอมพฤติกรรมของเยาวชนจะช่วยให้เกิดความเรียบร้อยในระดับที่สังคมต้องการได้

2. หลักอบายมุขเป็นหลักการงดเว้นปากทางแห่งความเสื่อมเสียทั้งปวง อันเป็นจุดภัยใกล้ตัวของเยาวชนทั้งในชนบทและในเมืองที่ทำให้เยาวชนไม่เป็นระเบียบประกอบด้วย 6 ประการ (มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539) ได้แก่ การงดการชอบเที่ยวกลางคืน การงดเที่ยวดูการละเล่น การงดเว้นการเป็นนักร้องเสวรา การงดเว้นการเป็นนักร้องการพนัน การงดเที่ยวจตุรัสทำการงาน และการไม่คบคนชั่วเป็นมิตร ดังนั้น การนำหลักการอบายมุขที่เป็นการงดเว้นจากการสิ่งชั่วร้ายที่ร้ายล้อมเยาวชนอยู่ในขณะนี้ และยากต่อการขัดขืนใจอันเป็นสิ่งสะท้อนถึงจิตใจที่อ่อนแอของเยาวชนเพราะภูมิคุ้มกันมิได้ถูกใส่ใจจากหน่วยงานที่ดูแลและรับผิดชอบในการแก้ไขปัญหามากนัก

3. มิฉฉวนฉิชาเป็นการประกอบอาชีพที่ผิดตามครรลองคลองธรรมอันเป็นภัยประเภทร้ายแรงประกอบด้วย (มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539) การขายอาวุธ การค้าขายมนุษย์ การค้าขายสัตว์เป็นที่ยังมีชีวิต สำหรับฆ่าเพื่อเป็นอาหาร การค้าขายสุราและของมีนเมา และการค้าขายยาพิษ ดังนั้น การเอาจริงเอาจังต่อประเด็นดังกล่าวจะเกี่ยวกับหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน

ในการป้องกันและปกป้องเยาวชนให้ห่างไกลจากพฤติกรรมชั่วทั้งหลายด้วยการมีนโยบายควบคุมและมาตรการลงโทษทางสังคมและกฎหมายอย่างจริงจัง

นอกจากนี้คำสอนเรื่องระเบียบวินัยของชาวพุทธได้ระบุถึงการงดเว้นจากอคติ 4 ประการ อันเป็นมาตรฐานสำหรับการดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข ได้แก่ ไม่ลำเอียงเพราะชอบ ไม่ลำเอียงเพราะหลง ไม่ลำเอียงเพราะโกรธ และไม่ลำเอียงเพราะกลัว (มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539) ทำให้เห็นว่า การเลือกหลักพุทธธรรมสำหรับนำมาพัฒนาระเบียบวินัยให้กับเยาวชนไทยมิใช่เรื่องยิ่งใหญ่ที่มนุษย์ไม่สามารถจะกระทำได้เพียงแต่จำต้องมีนวัตกรรมที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบททางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรู้เท่าทันเพราะฉะนั้น หลักพุทธธรรมผ่านการพิสูจน์มากกว่า 2500 กว่าปีที่ยังคงดำเนินไปตามกาลแห่งธรรมจักรที่คอยระแวดระวังความประพฤติของชาวพุทธไม่ให้หลงไหลไปในทางชั่วร้ายจนไม่สามารถจะกลับตัวเป็นคนดีได้ ทั้งนี้หลักพุทธธรรมยังคงเป็นนวัตกรรมสำหรับการพัฒนามนุษย์ให้มีความเรียบร้อยโดยเริ่มตั้งแต่การปฏิบัติตนเองจากภายนอกไปสู่ภายในจนเป็นมนุษย์ตามที่โลกต้องการอย่างสูงสุดที่ควรจะเป็นได้

พุทธนวัตกรรมกับการพัฒนาระเบียบวินัยของเยาวชนไทย

พุทธนวัตกรรมมีเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาความมีระเบียบวินัยของเยาวชนไทยที่ส่วนใหญ่นับถือพระพุทธศาสนา ซึ่งส่วนมากหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และสถาบันต่างๆ จะมีแนวทางใช้รูปแบบของการฝึกฝนอบรมตามระยะเวลาที่กำหนดผ่านงบประมาณมากบ้าง น้อยบ้างได้ผลบ้าง ไม่ได้ผลบ้าง ทำให้องคาพยพในการพัฒนาระเบียบวินัย และคุณธรรมจริยธรรมค่อนข้างจะอ่อนแอในเชิงกระบวนการปลูกฝังที่ไม่มีพลังมากพอรวมทั้งการพัฒนาระเบียบวินัยยังต้องใช้ระยะเวลาอย่างต่อเนื่องและสอดคล้องกับความต้องการทางสังคม แต่กระนั้นเมื่อความเปลี่ยนแปลงของโลกเป็นปัจจัยที่สำคัญในการปลูกฝังระเบียบวินัยให้กับเยาวชนจึงต้องมีคำสอนทางพระพุทธศาสนาที่สามารถรองรับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเยาวชนให้เป็นไปในทางที่ต้องการได้ผ่านการผลิตนวัตกรรมที่สัมพันธ์กับสถาบันหลักในการขัดเกลาพฤติกรรมทางสังคมตั้งแต่ต้นจนสามารถออกแบบพฤติกรรมของเยาวชนได้โดยแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 การวางระบบความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันครอบครัวกับสถาบันพระพุทธศาสนา เพราะสถาบันหลักของสังคมเริ่มต้นที่ครอบครัว จึงต้องกำหนดบทบาทหน้าที่อย่างเข้มแข็งที่สามารถรองรับองค์ความรู้ในด้านการผลิตสมาชิกให้มีคุณภาพและมีพฤติกรรมที่ดี (เจตน์ ตันตวิณชานนท์, 2559) สถาบันพระพุทธศาสนา รับช่วงมาจากสถาบันครอบครัว ซึ่งเป็นเจ้าหลอม

ในความเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับบุตรหลานมากที่สุด ทั้งการฝึกฝนอบรม และพัฒนาทักษะชีวิตไปพร้อมๆ กัน จึงต้องมีจุดเชื่อมโยงระหว่างสถาบันครอบครัวกับสถาบันพระพุทธศาสนา ด้วยการสร้างกลไกและกระบวนการผ่านประเพณี วัฒนธรรมในท้องถิ่น เช่น เมื่อถึงอายุที่สามารถบวชสามเณรหรือบวชชีน้อยได้ ฝ่ายพ่อแม่จะต้องสร้างอุปนิสัยและประสบการณ์ให้กับลูกได้รู้จัก ควบคุมตนเองผ่านเครื่องนุ่งห่มที่เป็นสัญลักษณ์แห่งระเบียบวินัย ถึงแม้ว่าจะใช้เวลาเพียงไม่นานแต่จะสามารถทำให้เยาวชนซึมซับไว้ซึ่งประเพณีและการปฏิบัติที่ดีได้ ฝ่ายสถาบันพระพุทธศาสนาเมื่อเยาวชนเข้าสู่ขอบเขตทางศาสนาสถาน พร้อมเครื่องนุ่งห่มแล้วจะต้องสร้างกระบวนการที่ไม่ดี ไม่หย่อนจนเกินไป เพราะหากถึงเกินไปจะทำให้เยาวชนรู้สึกอึดอัดและเกลียดกลัวต่อเครื่องนุ่งห่มได้ หากหย่อนเกินไปจะทำให้เด็กรักสบายและไม่ยอมฝึกตนเองพร้อมทั้งเมื่อมาอยู่รวมกันจะต้องสร้างกฎเกณฑ์และกติกาต่างๆ ตามช่วงอายุที่สามารถปฏิบัติ ซึ่งอย่าลืมนึกว่าช่วงอายุมีความสำคัญต่อการฝึกฝนระเบียบวินัย หากอายุมากเกินไปจะทำให้เสียเวลาในการอบรมมากพอสมควรและต้องมีความใกล้ชิดให้มาก เพราะฉะนั้นความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันครอบครัวกับสถาบันทางพระพุทธศาสนาอาจจะต้องกำหนดไว้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติว่าเมื่อถึงอายุเท่านี้จะต้องมีค่านิยมที่ดีเพื่อการส่งบุตรหลานเข้าสู่ร่มเงาพระพุทธศาสนาอันเป็นการสร้างจุดเริ่มต้นของระเบียบวินัยในวัยเด็กตามท้องถิ่นนั้นๆ

ขั้นที่ 2 การเตรียมการวางรากฐานสำหรับองค์ความรู้ด้านระเบียบวินัย เพราะหากเยาวชนไม่มีความรู้เรื่องระเบียบวินัย จะไม่สามารถประพฤติปฏิบัติตนเป็นคนดีได้ สถาบันต่างๆ และหน่วยงานรัฐจะต้องเข้าไปเสริมสร้างองค์ความรู้ในระดับครอบครัว เพราะพ่อแม่มีมือใหม่ส่วนมากในปัจจุบันยังขาดความเข้มแข็งในด้านนี้ จึงต้องสร้างความตระหนักและให้ความสำคัญไปที่พ่อแม่เป็นหลักที่จะทำให้เกิดความรู้ว่าจะสอนลูกหลานอย่างไรในสิ่งใดควรสิ่งไม่ควร สิ่งที่ดีที่สังคมยอมรับ สิ่งที่ไม่ดีที่สังคมไม่ยอมรับ ดังนั้นการที่พ่อแม่มีองค์ความรู้เรื่องระเบียบวินัยก็จะเป็นแบบอย่างที่ดีและถ่ายทอดความรู้ให้กับลูกหลาน แต่กระนั้นการสร้างกลไกการได้มา ซึ่งความรู้เรื่องระเบียบวินัยจะต้องอาศัยพระสงฆ์และหน่วยงานรัฐเข้าไปใกล้ชิดกับพ่อแม่มากที่สุด โดยเฉพาะพ่อแม่มือใหม่ที่ยังขาดความรู้ในการอบรมสั่งสอนลูกได้อาจจะใช้วัดเป็นศูนย์กลางผ่านศูนย์คณิศรครอบครัวในท้องถิ่นนั้นๆ อาจจะมิพระสงฆ์และเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานรัฐประจำศูนย์เป็นครั้งคราว โดยกำหนดการพบปะพูดคุยเรื่องเบญจศีล เรื่องอบายมุข เรื่องมิจฉาวมิชชา เรื่องการงดเว้นจากอกติ และเรื่องอื่นๆ ด้วย เพื่อให้เกิดความต่อเนื่อง หากมีปัญหาในช่วงแต่ละวัยจะสามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันได้ รวมทั้งพระสงฆ์ หน่วยงานรัฐ สถาบันในชุมชน

ก็ช่วยเสนอแนะเพิ่มเติมที่นำไปสู่การสร้างความรู้เรื่องระเบียบวินัยให้กับพ่อแม่มือใหม่ภายใต้การนำเอาสถาบันหลักในชุมชนมาเป็นกลไกในการพัฒนาให้เข้มแข็งทำหน้าที่เป็นแกนกลางในการพัฒนาตัดสินใจแก้ปัญหาตนเอง ดังนั้นชุมชนจึงเป็นทุนทางจิตวิญญาณและทุนทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ในทุกๆ ชุมชน (ราเชนทร์ นพณัฐวงศกร และคณะ, 2559)

ขั้นที่ 3 การป้องกันการละเมิดระเบียบวินัย ซึ่งเป็นแนวคิดของการสอนให้รู้จักเหตุของความประพฤติปฏิบัติตนเป็นคนดี พร้อมทั้งสอนให้รู้จักผลที่จะเกิดในอนาคต ซึ่งแน่นอนว่าสถาบันครอบครัวอันเป็นจุดเริ่มต้นการดำรงชีวิตทางสังคมที่มีสถาบันต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้องในฐานะกระบวนการขัดเกลาอุปนิสัยของเยาวชน แต่กระนั้นการส่งเสริมสถาบันพระสงฆ์ให้มีบทบาทอย่างสำคัญในการป้องกันความผิดที่จะเกิดขึ้นได้ ทั้งกระบวนการให้ความรู้ปลูกฝัง ค่านิยม ทศนคติที่ถูกต้อง เป็นต้น (พระสรวินชัย อภิปัญญา, 2559) เพราะสิ่งที่ทำให้เยาวชนไม่ละเมิดระเบียบวินัยก็ด้วยการปลูกฝังจิตสำนึกที่ดี การปลูกฝังความกตัญญูกตเวทีให้กับเยาวชน รวมไปถึงการสร้างความรู้สึกรับผิดชอบต่อสังคมอย่างไรซึ่งปกติเยาวชนส่วนน้อยที่คิดได้ว่าเราเกิดมาเพื่อทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นต่อสังคมที่จะต้องเสริมสร้างในจุดเหล่านี้ ดังนั้น สถาบันพระสงฆ์ควรตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตนเองในการสั่งสอนชาวพุทธให้เป็นคนดี เพราะคนจะดีได้จะต้องอบรมปลูกฝังสิ่งดีๆ เข้าไปในการดำรงชีวิตเพื่อเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเป็นความคาดหวังอย่างสูงสุดว่าพระสงฆ์น่าจะทำให้เกิดการป้องกันการละเมิดระเบียบวินัยได้ด้วยเหตุและผลผ่านกระบวนการสั่งสอนอบรมเยาวชนอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะในวัด ในโรงเรียน ในบ้าน ในงานประจำปี ในกิจกรรมต่างๆ (ราเชนทร์ นพณัฐวงศกร และคณะ, 2559) พระสงฆ์จะต้องมีบทบาทเข้าไปมีส่วนสั่งสอนอย่างเนื่องนิรันดร์จนกลายเป็นกระแสสังคมที่ชาวพุทธเห็นความสำคัญในการป้องกันก่อนที่จะสายเกินไป

ขั้นที่ 4 การปลูกฝังระเบียบวินัยให้กับเยาวชนไทยเป็นขั้นตอนที่องค์กร หน่วยงานรัฐมีความพยายามในการปลูกฝังระเบียบวินัยให้กับเยาวชนหลากหลายวิธีการในแต่ละปีใช้งบประมาณมิใช่น้อย แต่ผลกลับทำให้เห็นว่าเยาวชนยังขาดระบบการเรียนรู้ในการพัฒนาตนเองและป้องกันความอ่อนแอทางความประพฤติที่เหมาะสมกับโลกยุคปัจจุบัน ทำให้นโยบายและกลไกของหน่วยรัฐ มักไม่ค่อยปรับเปลี่ยนวิธีการทำงานมากนัก สถาบันสงฆ์อาจจะต้องเน้นย้ำซ้ำเติมกันบ่อยถึงการอำนวยความสะดวกการปลูกฝังระเบียบวินัยให้กับเยาวชนได้พัฒนาตนเอง (เจตน์ ตันตวิณชานนท์, 2559) ผ่านระบบครอบครัว โดยเฉพาะการปลูกฝังในเรื่องเบญจศีล หรือศีล 5 ประการ เรื่องอบายมุข เรื่องมิจฉาวมิชชา เรื่องการงดเว้นจากอกติ 4 ดังนั้นการจะปลูกฝัง

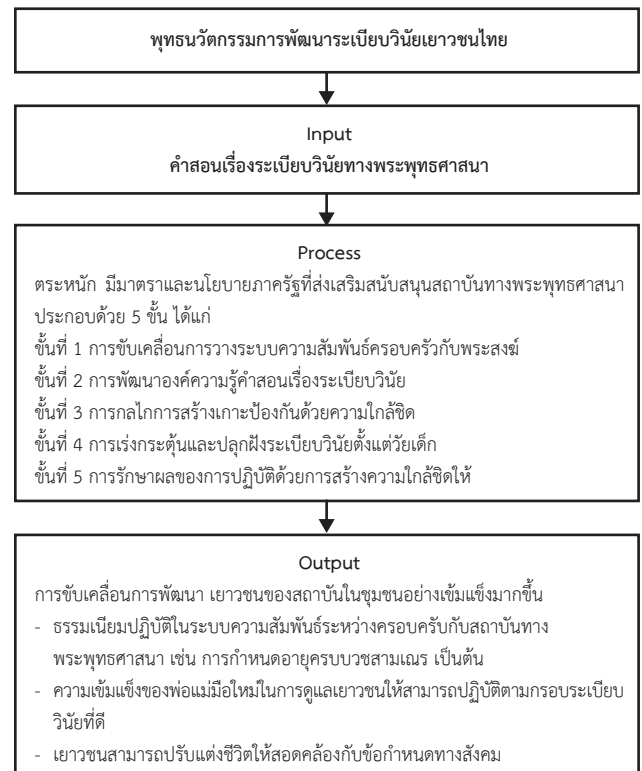

ให้ลูกหลานดำรงชีวิตภายใต้กรอบระเบียบวินัยง่ายๆ ของแต่ละวัน หรือกำหนดกฎเกณฑ์ง่ายๆ ภายในบ้าน เช่น การจัดระเบียบ การวางรองเท้า การจัดการเสื้อผ้า การจัดการกระเป๋าหนังสือ การรู้จัก การออมทรัพย์ การรู้จักเวลาทำงานบ้าน การรู้จักรับผิดชอบตนเอง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ครอบครัวควรให้ความรักเอาใจใส่ต่อลูกหลาน (สินกร สินสม, 2558) และมีส่วนช่วยในการวางรากฐานสำหรับการพัฒนาระเบียบวินัยในแต่ละวันให้สามารถติดตัวไปตลอดชีวิต แต่กระนั้นฝ่ายพ่อแม่เมื่อสอนอย่างไร จะต้องทำตัวอย่างที่ดีให้กับลูกหลานด้วย ดังนั้นการปลูกฝังลักษณะอย่างนี้จะช่วยให้เยาวชนเกิดอุปนิสัยที่ดีไปที่ละเล็กละน้อยจนเป็นอุปนิสัยถาวรในอนาคตได้

ขั้นที่ 5 การรักษาระเบียบวินัยของเยาวชนไทย ซึ่งเริ่มมาตั้งแต่ระดับครอบครัว สถาบันทางพระพุทธศาสนา สถาบันทางการศึกษา และสถาบันอื่นๆ ที่คอยขัดเกลาอุปนิสัยให้กับเยาวชนในวัยที่เหมาะสมหรือในวัยเด็กรวมทั้งจัดกระบวนการทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมท้องถิ่นที่ช่วยหนุนเสริมให้เยาวชนอยู่ในกรอบระเบียบที่เหมาะสมแต่ละช่วงวัย ทำให้เกิดองค์ความรู้ที่รู้ว่าอะไรควร อะไรไม่ควร ดังนั้นการเข้าสู่เป็นสมาชิกสังคมหรือเป็นส่วนหนึ่งอย่างน้อยที่สุดเยาวชนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองที่จะรักษาระเบียบวินัยของสังคมจนกลายเป็นสมาชิกที่มีคุณภาพได้ก็ด้วยการปลูกฝังอบรมมาอย่างดีแล้ว รวมทั้งสามารถรับต้นแบบที่ดีงามตามแบบอย่างภายในครอบครัวอีกด้วย แต่กระนั้นจุดเสี่ยงหนึ่งที่ควรตระหนักไว้ให้มากก็คือ กระแสแห่งการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่รวดเร็วจะต้องมีสถาบันคอยประคับประคองพฤติกรรมของเยาวชนให้อยู่ในครรลองคลองธรรมให้มากที่สุดนั้นก็ควรเป็นสถาบันทางพระพุทธศาสนา จะต้องออกแบบกิจกรรมปรับเปลี่ยนและปรับแต่งพฤติกรรมของเยาวชนไทยให้กลายเป็นเยาวชนของชาติที่มีคุณภาพผ่านการสนับสนุนจากหน่วยงานรัฐ เพราะเพียงแค่งานหมายไม่สามารถจะปรับแต่งพฤติกรรมของเยาวชนได้จึงต้องมอบหมายภาระยังไปสถาบันพระพุทธศาสนาเป็นต้นกำเนิดจารีตทางสังคมที่ถูกละเอียดแต่ก็มีความสำคัญในฐานะปัจจัยที่คอยควบคุมพฤติกรรมทั้งการเป็นลูกศิษย์ที่ดี การเป็นเพื่อนที่ดี การเป็นพลเมืองที่ดี ด้านการเป็นลูกที่ดี และด้านการควบคุมพฤติกรรมความรุนแรง (พระสรวิชัย อภิพลโณ, 2559) และด้านอื่นๆ ให้สามารถทำงานอย่างเต็มศักยภาพ

กล่าวได้ว่า พุทธนวัตกรรมการพัฒนาระเบียบวินัยเยาวชนไทยยังมีจุดเปลี่ยนที่ควรตระหนักและให้ความสำคัญต่อการเปลี่ยนทางสังคมอย่างมากเพราะโลกได้หมุนไปอย่างรวดเร็วทำให้สถาบันต่างปรับตัวเองให้ทันได้ยากขึ้นอีกทั้งสถาบันเหล่านั้นกลับตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่แตกต่างไปสถานการณ์ของเยาวชนมากนัก ดังนั้นสถาบันทางพระพุทธศาสนาที่เคยเข้มแข็งสามารถ

เข้าถึงความเชื่อ ความศรัทธาจากชาวพุทธได้ จะต้องอาศัยนวัตกรรมทางคำสั่งสอนไปสู่เยาวชนในมิติใหม่เพิ่มมากขึ้นรวมทั้งสามารถออกแบบกิจกรรมทางขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมในท้องถิ่นเพื่อการส่งเสริมต้นแบบแห่งความเป็นระเบียบตามลักษณะสังคมสงฆ์ โดยมี 5 ขั้นตอนที่สำคัญได้แก่ ขั้นที่ 1 การวางระบบความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันครอบครัวกับสถาบันพระพุทธศาสนาขั้นที่ 2 การเตรียมการวางรากฐานสำหรับองค์ความรู้ด้านระเบียบวินัย ขั้นที่ 3 การป้องกันการละเมิดระเบียบวินัยขั้นที่ 4 การปลูกฝังระเบียบวินัยให้กับเยาวชนไทย และขั้นที่ 5 การรักษาระเบียบวินัยของเยาวชนไทย ทั้ง 5 ขั้น ควรมองเห็นนวัตกรรมที่สำคัญ คือ เเบบจุลศีล หรือศีล 5 ประการ เรื่องอบายมุข เรื่องมิจฉาณินชชา เรื่องการงดเว้นจากอคติ 4 และเรื่องอื่นๆ ที่มีโอกาสในการสร้างสังคมที่อุดมไปด้วยระเบียบวินัย ซึ่งอาจจะออกมาในรูปของนโยบายรัฐที่พยายามส่งเสริมให้สถาบันทางพระพุทธศาสนาได้ทำงานด้านมวลชนมากยิ่งขึ้นรวมทั้งสามารถสร้างค่านิยมที่สามารถเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมได้มากยิ่งขึ้น อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันทางพระพุทธศาสนากับสถาบันครอบครัวจะต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างแยกไม่ออกผ่านความร่วมมือจากชุมชนหรือสังคมหรือท้องถิ่นนั้นจึงสามารถควบคุมและปรับแต่งพฤติกรรมของเยาวชนได้ ซึ่งสรุปแผนภาพพุทธนวัตกรรม ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 พุทธนวัตกรรมการพัฒนาระเบียบวินัยเยาวชนไทย

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การพัฒนาระเบียบวินัยของเยาวชนไทยในความเป็นจริง เป็นสิ่งที่ยากอย่างมากหากไม่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพราะกระแสทางสังคมและโลกได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ในขณะที่การปลูกฝังอบรมเยาวชนไทยยังคงใช้รูปแบบและวิธีการเดิม จึงยากที่จะรับมือต่อการละเมิดระเบียบวินัยทางสังคมได้ซึ่งมีให้เห็นไม่เว้นในแต่ละวัน ทำให้เกิดข้อคำถามต่างๆ ออกไปว่าหากเราจะทำให้เยาวชนมีระเบียบวินัยจะมีหนทางหนึ่งหนทางใดหรือที่เหมาะสมหรือสอดคล้องกับโลกปัจจุบันหรือไม่อย่างไร แน่แน่นอนว่าสถาบันครอบครัวยังคงเป็นคำตอบหลักที่หลายฝ่ายเข้าไปส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมในหลายด้าน แต่เมื่อสำรวจการทำงานที่ของครอบครัวกลับทำให้เห็นภาพความอ่อนแอของครอบครัวไทยอย่างมากที่ไม่สามารถจะเลี้ยงดูลูกหลานให้มีความรู้และพฤติกรรมความดีที่จะเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมได้จึงต้องหันไปสนใจในระบบครอบครัวกันมากยิ่งขึ้น แต่กระนั้นบทบาทเจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐเองก็ยังมีหลายหลวมในเชิงบุคลากรที่ไม่อาจจะทำงานให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ได้ก็เป็นอุปสรรคอย่างยิ่งใหญ่ของหน่วยงานรัฐ จนไม่สามารถดูแลเยาวชนได้ทั่วถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน จึงเกิดขึ้นมากมาย ทั้งการติดเกมคอมพิวเตอร์ การเล่นเกม การพนัน การติดเฟสบุ๊ค ยาเสพติดของมีนเมาต่างๆ อบายมุขต่างๆ การทะเลาะวิวาท การรักความสบายมากจนเกินไป การแสวงหาเงินในทางที่ผิด เป็นต้น จนในที่สุดรัฐบาลปัจจุบันได้กำหนดค่านิยมที่เรียกว่า ค่านิยม 12 ประการ เพื่อออกแบบการสร้างพฤติกรรมและค่านิยมของเยาวชนไทยให้เข้มแข็ง เพื่อแก้ไขปัญหายาวชน แต่ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ก็ยังไม่สามารถจะสร้างค่านิยมให้เยาวชนสามารถรักษาระเบียบวินัยให้เป็นรูปธรรมได้ก็เพราะเป็นเพียงนโยบายที่ขาดกลไกในประเพณีขนบธรรมเนียม และวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างจริงจัง จึงไม่สามารถเข้าถึงการปรับแต่งพฤติกรรมของเยาวชนได้

เอกสารอ้างอิง

- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2556). *รายงานสถิติคดีประจำปี พ.ศ. 2555*. กรุงเทพฯ : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ.
- กลุ่มพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสงขลา สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ. (2558). *แนวทางการจัดกิจกรรมส่งเสริมค่านิยมหลักของคนไทย 12 ประการ สู่การปฏิบัติในสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสงขลา*. สงขลา : สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสงขลา.
- เจตน์ ตันตวิณชานนท์. (2559). *การศึกษาวิเคราะห์การปลูกฝังจริยธรรมในเยาวชนตามทัศนะของพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต)*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. นครปฐม : มหาวิทยาลัยมหิดล.

พุทธนวัตกรรมเป็นคำสอนทันสมัยสามารถตอบโจทย์ ออกแบบ และปรับแต่งพฤติกรรมด้านระเบียบวินัยของเยาวชนได้ แต่ยังคงขาดการสนับสนุนและส่งเสริมจากหน่วยงานรัฐอย่างเต็มที่ ดังนั้น พุทธนวัตกรรมอาจจะต้องพูดถึงช่วงอายุและการเริ่มต้นของการสร้างพฤติกรรมอันเป็นเป้าหมายมาตั้งแต่วัยเด็กที่สามารถจะฝึกฝนอบรมพฤติกรรมได้ โดยให้สถาบันในท้องถิ่นต่างช่วยกัน ออกแบบร่วมกับสถาบันทางพระพุทธศาสนาเป็นองค์กรขับเคลื่อนทางสังคม โดยเฉพาะการมุ่งเน้นคำสอนที่เกี่ยวกับหลักเบญจศีล เรื่องอบายมุข เรื่องมิถิชาวาณิชชา เรื่องการงดเว้นจากอกคิ 4 และเรื่องอื่นๆ ที่มีพุทธนวัตกรรมการพัฒนาระเบียบวินัยของเยาวชนให้เป็นคนดี เป็นสมาชิกที่ดีของสังคมได้ต้องประกอบด้วย 5 ชั้นได้แก่ ชั้นที่ 1 การวางระบบความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันครอบครัวกับสถาบันพระพุทธศาสนา ชั้นที่ 2 การเตรียมการวางรากฐานสำหรับองค์ความรู้ด้านระเบียบวินัย ชั้นที่ 3 การป้องกันการละเมิดระเบียบวินัย ชั้นที่ 4 การปลูกฝังระเบียบวินัยให้แก่เยาวชนไทย และชั้นที่ 5 การรักษาระเบียบวินัยของเยาวชนไทย เพราะฉะนั้นสิ่งที่รัฐไม่ควรนิ่งนอนใจในการนำพุทธนวัตกรรมไปดูแลและฝึกฝนพัฒนาระเบียบวินัยของเยาวชนที่ดีที่สุดที่ควรต้องมองไปสู่การส่งเสริมสนับสนุนเยาวชนให้เข้าสู่กิจกรรมทางสังคมอย่างจริงจัง ภายใต้บทบาทหลักของสถาบันรากฐานที่สำคัญ ได้แก่ สถาบันครอบครัว สถาบันพระพุทธศาสนา สถาบันการศึกษา และองค์กรในระดับชุมชนให้สามารถทำหน้าที่ของตนเองได้อย่างเข้มแข็งให้มากที่สุดจึงจะสามารถแก้ไขปัญหาและพัฒนาเยาวชนได้ เพราะฉะนั้น การพัฒนาเยาวชนของสถาบันในชุมชนอย่างให้เข้มแข็ง อาจจะมองถึงธรรมเนียมปฏิบัติในระบบความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวกับสถาบันทางพระพุทธศาสนา เช่น การกำหนดอายุครบวชสามเณร เป็นต้น อีกทั้งยังสามารถพัฒนาคุณสมบัติพ่อแม่ มือใหม่เพื่อการดูแลเยาวชนให้ปฏิบัติตามกรอบระเบียบวินัยที่ดีได้ และการปรับแต่งพฤติกรรมของเยาวชนให้สามารถมีวินัยและปฏิบัติตามกรอบระเบียบวินัยได้

- นพวัลย์ คงคาลิหมินและคณะ. (2559). การศึกษาพฤติกรรมการกระทำความผิด กรณีศึกษาเด็กและเยาวชนที่มีรายงานตัวต่อศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัดสงขลา. การประชุมมหาดไทยวิชาการระดับชาติและนานาชาติครั้งที่ 7. มหาวิทยาลัยมหาดไทย.
- ปิยธิดา ศรีจินดา. (2556). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการประพฤติผิดกฎระเบียบของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย : ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนในเขตจอมทอง จังหวัดกรุงเทพมหานคร. *วารสารวิทยบริการ*. 24(4) : 1.
- พระสรวิชัย อภิปัญญา. (2559). การสร้างและพัฒนารูปแบบการลดพฤติกรรมความรุนแรงของวัยรุ่นตามแนวทางพระพุทธศาสนา. *วารสารรัชต์ภาคย์*. 10(20) : 141.
- มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). *พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ราเชนทร์ นพณัฐวงศ์ และคณะ. (2559). กระบวนการประชาสัมพันธ์ “บวร” หลักในการพัฒนาชุมชนให้ยั่งยืน. การประชุมวิชาการระดับชาติสหวิทยาการเอเชียอาคเนย์ 2559 ครั้งที่ 3 The 3rd SAU National Interdisciplinary Conference 2016.
- สินกร สินสม. (2558). ปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดนนทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู. (2558). *แนวทางการขับเคลื่อนค่านิยมหลัก 12 ประการ สู่การปฏิบัติในสถานศึกษา ปีการศึกษา 2558*. หนองบัวลำภู : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 1.

Translated Thai References

- Department of Juvenile Observation and Protection. (2013). *Statistical report on the 2012 cases*. Bangkok: Information Technology Center. [in Thai]
- Educational Quality and Standard Development Group. Office of the Private Education Songkhla Province, Office of the Private Education Commission, Ministry of Education. (2015). *Guidelines for promoting activities of the 12 main values of Thai people to practice in private educational institutions under the Office of Private Education, Songkhla*. Songkhla : office of the Private Education Songkhla Province. [in Thai]
- Khongkhalimin, N. et al. (2016). The study of offense behavior: A case study of children and juvenile delinquents who reported to the Juvenile and Family Court, Song Khla, presented at the 7th National and International Conference in Haiyai University, Hat Yai, Songkhla. [in Thai]
- Mahachulalongkornrajavidyalaya University. (1996). *Tripitaka Thai version.,Mahachulalongkorn- rajavidyalaya University version*. Bangkok : Mahachulalongkornrajavidyalaya University Printing. [in Thai]
- Nopphanutwongsakorn, R. et al. (2016). Civil society process “Borvorn” in sustainable community development, presented at the 3rd National Academic Conference on Southeast Asia Interdisciplinarity, 2016. [in Thai].
- Office of Nong Bua Lam Phu Primary Education Service Area. (2015). *Guidelines for driving 12 core values into action in schools of academic year 2015*. Nong Bua Lamphu : Nong Bua Lam Phu Primary Education Service Area 1. [in Thai]
- Phra Sorawit Aphipunyo, (2016). The creation and development of a model for reducing violent behavior of adolescents in the Buddhist way. *Rajaprajan Journal*, 10(20), 141. [in Thai]
- Sinsom, S. (2015). *Factors affecting self-discipline of junior high school students in schools under the Office of the Secondary Education Service Area 3* (Unpublished master’s thesis). Dhurakij Pundit University, Bangkok, Thailand. [in Thai]

- Srichinda, P. (2013). Factors related to senior high school students' misconduct. : A case study in the Chom Thong area, Bangkok. *Journal of Academic Resources*, 24(4), 1. [in Thai]
- Tantivanichanon, C. (2016). *An analytical study of the cultivation of ethical principle in the youth by Phra Brahmaganabhorn (P.A.Payutto)'s view point (unpublished master's thesis)*. Mahidol University, Nakhon Pathom, Thailand. [in Thai]